

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce:

D. M.

zastoupený matkou O. M.

oba v ČR bytem X

v řízení zastoupený Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou
sídlem Pod Všemi svatými 421/10, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2026, č. j. OAM-974-7/ZR-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2026, č. j. OAM-974-7/ZR-2026, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Ing. Martiny Zoubkové, advokátky, náhradu nákladů řízení ve výši 17 970 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci odňal podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina¹ ve spojení s § 10 odst. 2 a § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně² oprávnění k pobytu na území ČR za účelem dočasné ochrany, neboť žalobce jako žadatel o udělení dočasné ochrany³ uvedl nepravdivé údaje. Žalobce totiž v žádosti o udělení dočasné ochrany⁴ uvedl, že v minulosti nepožádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU. Pokud by žalobce v Žádosti uvedl pravdivě, že v minulosti požádal o udělení dočasné ochrany v Polsku a získal ji tam, žalobce by podle žalovaného dočasnou ochranu nezískal, protože by byla jeho Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou⁵ a přípustnou⁶ žalobu podle § 65 s. ř. s.
3. Žalobce v žalobě namítl, že i kdyby byl v době podání Žádosti držitelem dočasné ochrany v Polsku, nesměl mu žalovaný vrátit Žádost jako nepřijatelnou, nýbrž měl žalobci po poskytnutí požadované součinnosti udělit dočasnou ochranu v ČR. Směrnice o dočasné ochraně⁷ ve spojení s prováděcím rozhodnutím Rady⁸ nezapovídá podle žalobce sekundární přesun osob s dočasnou ochranou do jiných členských států s cílem využívat dočasnou ochranu v nich. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě akcentoval, že cizinec může čerpat dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě. V době podání Žádosti žalovaný nemohl ověřit pravdivost údajů, které do ní žalobce uvedl. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

¹ zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace

² zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců

³ Pokud soud v tomto rozsudku používá sousloví *dočasná ochrana*, míní tím zákonodárcem zvolenou legislativní zkratku pro oprávnění k pobytu na území ČR za účelem poskytnutí dočasné ochrany (srov. § 2 Lex Ukrajina a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, bod 2).

⁴ dále jen *Žádost*

⁵ Srov. § 17 odst. 1 zákona o dočasné ochraně.

⁶ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, body 17 a 18.

⁷ směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

⁸ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a na něj navazující prováděcí rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany, naposledy prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

5. V replice žalobce akcentoval, že žalovaný nezákonně setrvává na výkladu, který byl opakovaně judikaturou Nejvyššího správního soudu označen za neslučitelný s unijním právem.

II.

Posouzení věci soudem

6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.; vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal.
7. Žaloba je důvodná.

Právní východiska soudu

8. Podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně lze dočasnou ochranu odejmout, jestliže bylo zjištěno, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany uvedl nepravdivé údaje nebo zamlčel skutečnosti podstatné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci.
9. § 5 odst. 1 Lex Ukrajina stanoví, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie [písm. c)], nebo je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie [písm. d)].
10. Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem.
11. Právní otázky nastolené žalobou žalobce byly již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně vyřešeny. Správní uvážení, typicky v zákoně vymezené formulací *správní orgán může nebo lze*, dává správnímu orgánu možnost zvolit jedno z více řešení předvídaných právní normou. Správním uvážením není automatické rozhodnutí jen proto, že byly naplněny zákonné podmínky pro jeho aplikaci, a to i v případě, že zákon nestanoví žádná kritéria pro užití správního uvážení. Je na správním orgánu, aby taková rozumná kritéria našel a míru jejich naplnění v konkrétním případě popsal ve svém rozhodnutí. Správní orgán je povinen učiněné správní uvážení odůvodnit, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumáno.⁹ Žádost cizince o dočasnou ochranu podle prováděcího rozhodnutí Rady není nepřijatelná z důvodu, že o ni již dříve požádal nebo mu byla udělena v jiném členském státě, a to pro rozpor § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina s unijním právem. Cizinci, kteří jsou držiteli dočasné ochrany, mají právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu Evropské unie.¹⁰ Uvedení nepravdivého údaje ohledně udělené dočasné ochrany v jiném členském státě EU nevede bez dalšího k odnětí dočasné ochrany v ČR. V takovém případě musí žalovaný před odnětím

⁹ Srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 14; rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44; ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136; ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, č. 3749/2018 Sb. NSS; či jeho usnesení ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 15.

¹⁰ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb.; ze dne 30. 4. 2025, č. j. 9 Azs 212/2024-36, bod 35; ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36, body 26 až 29; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 17.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dočasné ochrany cizince poučit a zjistit, zda bude chtít svá práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v ČR. V případě kladné odpovědi je žalovaný povinen ověřit, zda předchozí dočasná ochrana cizince nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. musí cizince vyzvat, aby učinil kroky k ukončení dočasné ochrany v jiném členském státě. Správní orgány ani soudy přitom nesmí vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform¹¹. Správní rozhodnutí o odnětí dočasné ochrany bez dalšího pouze z důvodu, že žadatel neuvedl, že mu již byla udělena v jiném členském státě EU, v soudním přezkumu nemůže obstát.¹²

12. Soud neshledal důvod se od popsané konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, s níž souzní, odchýlit. Soud též nepovažuje za potřebné znovu (a dosud marně) opakovat podrobnější právní odůvodnění popsaných závěrů. Žalovanému je totiž judikatura kasačního soudu a jeho přesvědčivě propracovaná argumentace dobře známa, jelikož byl účastníkem všech řízení, v nichž byl nespočet obdobných věcí kasačním soudem rozhodnut. Žalovaný přesto vydal napadené rozhodnutí v rozporu s popsanými judikaturními závěry, aniž by s nimi v napadeném rozhodnutí jakkoli polemizoval.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek

13. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce v zastoupení své matky podal žalovanému dne 4. 4. 2022 Žádost, v níž uvedl, že nežádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU. Dne 4. 4. 2022 byla žalobci dočasná ochrana udělena a od té doby žalobce pobývá na území. Dne 30. 11. 2022 žalovaný z TPD zjistil, že žalobce požádal o dočasnou ochranu v Polsku a získal ji dne 15. 3. 2022. Oznámením ze dne 27. 1. 2026, č. j. OAM-974-4/ZR-2026, zahájil žalovaný z moci úřední řízení o odnětí dočasné ochrany žalobce. Dne 11. 2. 2026 se žalobce ve věci vyjádřil tak, že za něj administrativní úkony při tranzitu přes Polsko v této mimořádné situaci a s jazykovou bariérou prováděly dospělé osoby a dobrovolníci, že neměl v úmyslu uvést žalovaného v omyl, že jeho rodina žije v ČR a že on sám zde navštěvuje základní školu a je na území integrován. Nebylo sporu ani o tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce držitelem dočasné ochrany v Polsku nebyl.
14. Jediným důvodem pro odnětí dočasné ochrany žalobci bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí skutkové zjištění žalovaného z TPD, že v době podání Žádosti žalobce požádal o dočasnou ochranu v Polsku a získal ji. Výlučně rozporem tohoto skutkového zjištění s údajem uvedeným žalobcem v Žádosti odůvodnil žalovaný aplikaci § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný dovodil, že uvedl-li by žalobce do Žádosti, že požádal o dočasnou ochranu v Polsku, byla by Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina a žalobce by dočasnou ochranu nezískal. Toto právní posouzení žalovaného je nezákonné. Zaprvé žalovaný nemohl učinit žádné skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobce v jiném členském státě jen z TPD. Zadruhé, i kdyby skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobce ke dni podání Žádosti v Polsku obstálo (což nenastalo), nemohlo bez dalšího založit důvod odnětí dočasné ochrany, neboť žalovaný měl v takovém případě žalobce poučit a zjistit, zda bude žalobce chtít dočasnou ochranu čerpat výlučně v ČR, dále měl žalovaný nikoli z TPD zjistit, zda údajná dočasná ochrana žalobce v Polsku nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. měl žalobce vyzvat, aby učinil kroky k ukončení dočasné ochrany v Polsku. Zatřetí, i kdyby byly naplněny

¹¹ dále jen TPD

¹² Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, body 24 až 26; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 16.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

hmotněprávní podmínky pro odnětí dočasné ochrany podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně (což nenastalo), byl žalovaný povinen § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně ve svém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit správní úvahu, proč ze dvou zákonem nabízených řešení (dočasnou ochranu odejmout či řízení zastavit) zvolil to, které spočívalo v odnětí dočasné ochrany.

15. Soud tedy přisvědčil žalobní námitce žalobce, že uvedení případně nepravdivého údaje ohledně dočasné ochrany v jiném členském státě v Žádosti nemohlo vést k nepřijatelnosti Žádosti. Jinými slovy, případně existující rozpor Žádosti se skutečností, pokud jde o dočasnou ochranu žalobce v jiném členském státě, nepředstavuje údaj, který by byl sám o sobě rozhodný pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně. Právní posouzení žalovaného bylo tedy nesprávné a bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
16. I žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o dočasnou ochranu žalobce v Polsku, byla důvodná. Žalovaný totiž opřel zjištění o získání dočasné ochrany v Polsku výlučně o TPD, což nestačí. Žalovaný tedy vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový závěr o dočasné ochraně žalobce v Polsku, ač tento skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění. To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.
17. Soud shledal opodstatněnou i žalobní námitku týkající se správní úvahy žalovaného o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany. Žalovaný si byl evidentně vědom povinnosti správního uvážení, jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že měl *možnost*, nikoli *povinnost* dočasnou ochranu žalobci odejmout, a že měl zkoumat účelnost a spravedlivost do úvahy přicházejících obou řešení (zda dočasnou ochranu odejmout nebo ne). Posouzení žalovaného však vychodiskům, které si vytyčil, neodpovídalo.
18. Zaprvé žalovaný argumentoval tím, že by bylo nespravedlivé, aby byl žalobce ponecháním dočasné ochrany zvýhodněn oproti pravdomluvným žadatelům, přestože v řízení *podváděl*, jelikož musel v době vyplňování Žádosti vědět, že má dočasnou ochranu v Polsku, a s cílem získat dočasnou ochranu v ČR v Žádosti lhal. Soud souhlasí s žalobcem, že tyto úvahy žalovaného zjevně osvědčují závěr žalovaného, že žalobce podle něj úmyslně v Žádosti lhal. Taková zjištění však žalovaný nijak neodůvodnil a ze spisu se nepodávají. Jednak žalovaný řádně skutkově nezjistil, že žalobce v době podání Žádosti dočasnou ochranu v Polsku měl, a jednak je závěr žalovaného, že o této dočasné ochraně musel žalobce vědět, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Navíc v rozporu s tím žalovaný v dalších pasážích napadeného rozhodnutí uvedl, že nezjistil, že by žalobce jednal úmyslně a že bylo bezvýznamné, zda žalobce o své dočasné ochraně v Polsku v době Žádosti věděl.
19. Zadruhé žalovaný argumentoval tím, že žalobce si může vytvořit zázemí v Polsku. Tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (logický rozpor), protože žalovaný současně dospěl (z TPD) k závěru, že žalobci dočasná ochrana v Polsku aktuálně nesvědčí. Stejně tak nelogický (nepřezkoumatelný) je závěr žalovaného, že by sice nebylo účelné žalobci dočasnou ochranu odnímat, kdyby byl důvod pro její udělení pro sloučení rodiny podle § 51 zákona o dočasné ochraně, ale to není případ žalobce, jehož matka a bratr pobývají na území na základě jejich dočasné ochrany. Vysvětlení této úvahy žalovaným tím, že s rodinou nezletilého žalobce je vedeno řízení o odnětí dočasné ochrany, není

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

srozumitelné, jelikož nic nemění na to, že žalovaný věděl, že rodina žalobce na území čerpala v době vydání napadeného rozhodnutí dočasnou ochranu.

20. Zatřetí žalovaný argumentoval tím, že žalobce neprokázal, že mu v Polsku byla udělena dočasná ochrana bez jeho vůle. Tento požadavek žalovaného nemohl obstát, protože řízení o odnětí dočasné ochrany je řízením o odnětí oprávnění zahajovaným z moci úřední, tudíž odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu tížila žalovaného v souladu s § 16 zákona o dočasné ochraně ve spojení s § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Žalobce ve správním řízení vznesl logicky přípustitelné a myslitelné tvrzení, že k udělení dočasné ochrany v Polsku došlo, aniž o to žalobce měl zájem a aniž mohl ovlivnit administrativní úkony prováděné jinými osobami během jeho tranzitu přes Polsko. Pokud měl žalovaný za významný pro své rozhodnutí poměr (soulad či rozpor) vůle žalobce s nabytím dočasné ochrany v Polsku, měl v tomto směru opatřit důkazy vyvracející či potvrzující žalobcova tvrzení.
21. Začtvrté nebyl závěr žalovaného o zneužití práva žalobcem v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněn, jelikož nebyl opřen o žádné skutkové zjištění ani právní argumentaci. Nadto lze případnou snahu oprávněných osob o změnu členského státu pobytu považovat za legitimní a pochopitelnou a nikoli *a priori* za snahu o zneužití systému dočasné ochrany.¹³
22. Všechny čtyři argumentační pilíře správní úvahy o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany tedy nemohly obstát z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu (závěrů o úmyslném uvedení nepravdy žalobcem, o udělení dočasné ochrany v Polsku v souladu s vůlí žalobce) a nepřezkoumatelnosti (závěrů o úmyslném uvedení nepravdy žalobcem, zázemí žalobce v Polsku a zneužití práva žalobcem). To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. *Obiter dictum* a zcela obecně soud uvádí, že při aplikaci správní úvahy může být stěžejní pomínka doba uplynulá od zjištění nepravdivosti údaje do vydání rozhodnutí, neboť v této době byl případně nepravdivý údaj správními orgány zjevně vědomě tolerován.
23. Žalovaný nepopíral, že žalobce je dítětem, které v ČR s rodinou žije čtyři roky, navštěvuje zde základní školu a je integrováno do české společnosti. Žalovaný argumentoval tím, že osobní a rodinné poměry žalobce *nemají vliv na důvod odnětí dočasné ochrany*, a proto je nelze zohlednit. Tato úvaha žalovaného je pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelná. Nikdo netvrdil, že by tyto skutečnosti měly mít vliv na hmotněprávní podmínky § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný měl však tyto, žalobcem tvrzené a žalovaným nezpochybňované, skutečnosti zahrnout do správní úvahy a srozumitelně vysvětlit, proč a jaký vliv měly na účelnost a spravedlivost, jak si sám žalovaný vytyčil, případného odnětí dočasné ochrany žalobci. Takto žalovaný nepostupoval a tomu odpovídající žalobní námitka byla důvodná. Proto soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.
24. Též žalobní námitka nepřezkoumatelnosti posouzení nejlepšího zájmu žalobce jakožto dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte byla opodstatněná. Žalovaný k tomu uvedl pouze to, že napadené rozhodnutí nezakládá vyloučení péče o žalobce jeho rodiči a že je na rodičích, v jaké zemi budou realizovat své právo na péči o žalobce; Úmluva o právech dítěte přitom nezakládá právo dítěte na pobyt v jiné než domovské zemi a předpokládá možnost, že rodiče a děti mohou žít v různých státech. Takové povšechné a obecné posouzení soud

¹³ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, bod 28.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

považuje za nedostatečné (nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů) a pomíjející individuální skutkové okolnosti případu žalobce. Ze spisu bylo zjevné, že odnětím dočasné ochrany žalobce může být dotčen jeho nejlepší zájem, a proto bylo povinností žalovaného tento zájem zjistit a při rozhodování zohlednit.¹⁴ To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s.

25. K argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě týkající se chybějícího mechanismu relokací vysídlených osob a hrozícího vyčerpání vnitrostátních kapacit pro příjem vysídlených osob soud nepřihlížel, jelikož tím žalovaný napadené rozhodnutí neodůvodnil. Žalovaný nebyl oprávněn doplňovat důvody napadeného rozhodnutí až v soudním řízení.¹⁵

III.

Závěr a náklady řízení

26. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
27. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádný z účastníků s takovým postupem nevyslovil nesouhlas (žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 23. 3. 2026, č. j. 62 A 3/2026-15, a žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně v podání ze dne 27. 3. 2026).
28. O žalobě soud rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s.¹⁶
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 970 Kč. Tato částka sestává z odměny žalobcovy advokátky za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], odměny za 1 úkon právní služby po 2 310 Kč [sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě dle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu] a 4 paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náhradu nákladů řízení je v souladu s § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení soud stanovil s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat. Pro úplnost soud dodává, že součástí nákladů řízení nejsou soudní poplatky za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byl žalobce osvobozen od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou

¹⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2025, č. j. 9 Azs 79/2025-47, bod 35.

¹⁵ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 Afs 243/2021-37, bod 23.

¹⁶ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 10 As 290/2022-30, č. 4451/2023 Sb. NSS, druhá právní věta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

týdnů po jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 21. května 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně